

၂၂။ နတ်မီးရောင် ပတ္တမြား

၁၉၃၃ ခုနှစ်လောက်က ကျွန်တော်သည် ကရိုလမ်းမှ စုံထောက် ဦးထင်ကျော်နှင့်အတူ နေထိုင်ပြီးလျှင် သတင်းစာတိုက်တွင် လက်ထောက်အယ်ဒီတာ အဖြစ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိရာမှ မဂ္ဂဇင်းအတွက် ဝတ္ထုတပုဒ်ကို ရေးသားလျက် ရှိနေ၏။

တနေ့သောည၌ ၉ နာရီလောက်တွင် ကျွန်တော်သည် စားပွဲတွင် စာရေးလျက်ရှိ၍ ၎င်း၊ ဦးထင်ကျော်မှာမူ အလုပ်မရှိသော အခါများ၌ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း အိမ်ရှေ့ခန်း ခေါင်းရင်း ဘက်ရှိ ကြိမ်ကလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးလျှင် ပုက်လက်လှန်ကာ အေးတံကို သောက်လျက် ရှိနေကြ၏။ မိုးဦးကျဖြစ်သဖြင့် မိုးဖွဲကလေးများ တဖျောက်ဖျောက်ကျနေပြီးလျှင် အချိန်မှာလည်း ၁၀ နာရီ ထိုးလှပြီဖြစ်၍ လမ်းပေါ်တွင် လူအသွားအလာ ပြတ်လျက်ရှိ၏။ ဤကဲ့သို့ အချိန်မျိုး၌ ကျွန်တော်တို့မှာ ဧည့်သည်လာမည်ကိုပင် မိုးရိမ်လျက်ရှိရာ၊ အိမ်ရှေ့တွင် ကားတစီး ဆိုက်လာ ပြီးနောက် မရွေးပနောင်းပင် အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံ ကြားရလေ၏။ အိမ်စေ မောင်ဖိုးလူက ဦးထင်ကျော်အမိန့်အတိုင်း တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရာ အသက် ၅၀ ခန့်ရှိ တောမကျမ္ဘီမကျ ဝတ်ဆင် ထားသော လူတယောက်သည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်မည် ပြုပြီးမှ နောက်သို့လှည့်ကာ....

“ဒီကောင်မ ခုထက်ထိ လိုက်လာသေးတယ်”

ဟုတောက်တချက်ခေါက်ပြီးမှ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်မှာ တံခါးဝနှင့် အနီးဆုံးနေရာ၌ရှိသဖြင့် လှေကားဆီမှ အောက်သို့ပင် လမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိသေး၏။ သို့သော် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့မြင်ရချေ။ မောင်ဖိုးလူက တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

လူကြီးသည် ကျွန်တော်နှင့်ဦးထင်ကျော်တို့အား အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် တယောက်တလှည့်စီ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ၊ ထိုအခါမှ ဦးထင်ကျော်က မိမိမှာ မောင်ထင်ကျော်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏အမည်မှာ မောင်တင်မောင်ဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ်ခန်း၌ နှစ်ယောက်အတူတူ နေထိုင်ကြောင်း စကားခံပြီးလျှင်၊ ကုလားထိုင်တလုံးကို ညွှန်ပြကာ နေရာထိုင်ခင်းပေးလေ၏။ လူကြီးသည် တုန်တုန်ချီချီနေရာမှ ပိုးရေများ စို၍နေသော ထီးမှထီးရွက်ကို အတန်ငယ်ဖြန့်ကာ လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီးနောက် ထီးကို ထောင့်တထောင့်သို့ သွား၍ ထောင်ထားလိုက်ပြီးလျှင် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လိုက်လေသည်။

ညွှတ်သည့်လူကြီးသည် ဦးထင်ကျော်ကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှ ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကို တချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် မိမိပြောမည့်စကားကို ပြောရမည် မပြောရမည် စဉ်းစားနေသကဲ့သို့ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိနေရာ ဦးထင်ကျော်က...

“ပြောစရာရှိသင် ပြောသာပြောပါခင်ဗျာ၊ ဒီကမိတ်ဆွေကိုတင်မောင်ဆိုတာက ကျွန်တော်နဲ့ ညီရင်းအစ်ကိုလို နေတာပါ၊ ဦးမင်းနာမည်က ဦးစိန်ပွင့်လား၊ ဦးစိန်ပွင့်လားခင်ဗျ”
ပွင့်။ ။အံ့ဩလျက် “ကျုပ်နာမည်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိလိုက်သလဲ၊ ကျုပ်နာမည်က ဦးစိန်ပွင့် ဟုတ်ပါတယ်”

ကျော်။ ။ “ဦးက ပြောတာဘဲ”
“ဘယ်တုန်းက ကျုပ်ပြောရသေးလို့လဲ၊ ကျုပ်အခုဘဲ ရောက်တာ”
“ထီးပေါ်မှာ ဆေးနီနဲ့ အင်္ဂလိပ်လို အတိုကောက် ထိုးထားတာ မြင်လိုက်လို့ ကျွန်တော် မှန်းပြောလိုက်တာပါ”

“တယ်လဲ မျက်စိစူးတဲ့လူတွေဘဲ၊ ဒါထက် လာယင်းအကြောင်းကံ တခြားမဟုတ်ပါဘူး ဦးထင်ကျော်၊ ကျုပ်လက်ထဲက ပစ္စည်းကလေးတခု ခင်ဗျားလက်ထဲ အပ်ခဲ့ချင်လို့ပါဘဲ၊ သမိုင်းက ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဦးမင်းအောင်က ခင်ဗျားဆီကိုအတိအကျ ညွှန်လိုက်လို့ လာခဲ့ရပါတယ်၊ ပစ္စည်းကတော့ ဟောဒါပါဘဲ”

ဦးစိန်ပွင့်သည် အပေါ်ရင်စေ့ အင်္ကျီ ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်၍ အင်္ကျီအိတ်တွင်းမှ သားရေ အိတ်ကလေးတလုံးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် သားရေအိတ်ထဲမှ ဖယောင်းကျွေးဖြင့် သေချာစွာ ထုတ်ထားသော အလုံးကလေးတလုံးကို ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် စက္ကူအိတ်ထဲမှ နီရဲသော အရာဝတ္ထုကလေးတခုကို သူ၏ လက်ဝါးပေါ်၌ တင်ထားလိုက်လေသည်။ နီရဲသော အလုံးကလေးမှာ ကလေးသူငယ်များကစားသော ကြွေလုံးအသေးစား အရွယ်ခန့်ရှိပြီးလျှင် မီးခဲတမျှ ရဲရဲတောက်လျက် ရှိလေသည်။ ဤကဲ့သို့ အရည်အသွေးနှင့် ပြည့်စုံသည့် ကျောက်မျက်မှူးမျိုးကို တသက်နှင့်တကိုယ် ကျွန်တော် မမြင်ဘူးချေ။

ကျော်။ ။ “ပတ္တမြားထင်ပါ ခင်ဗျာ”
ပွင့်။ ။ “နတ်မီးရောင်ပတ္တမြားဆိုတာ ဒါပါဘဲခင်ဗျာ၊ ငမောက်ထက် အရည်မညံ့ဘူး ဦးထင်ကျော်ရဲ့၊ သာယာသောမယ်”
“ဆိုပါအုံးခင်ဗျာ၊ ဒီပတ္တမြားကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ရောင်းပေးဘို့ဘဲ ဦးထင်ကျော်”

“ဟာ ကျွန်တော်က ဒီအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ ခင်ဗျ”

“မုန့်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ဦးထင်ကျော်ကိုမှ ယုံကြည်တာကို”

“မဂိုလမ်းက ကုလားပွဲစားတွေ”

စကားမဆုံးမီ ကြားဖြတ်၍....

“တော်ပါ မောင်ရယ်၊ ခေါင်းပုံဖြတ်ပြီး လခါတလေ အရင်းပါ ပြန်မပေးတဲ့ လူတွေတော့ ပေါတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဒီပစ္စည်းရောင်းရတဲ့ငွေကို ကျုပ်သမီးလက်ထဲ ပေးလိုက်စေချင်တယ်”

“ဒီကိစ္စမျိုးဟာ ဘားလမ်းက ဝတ်လုံတွေ”

စကားကိုဖြတ်၍....

“ဒီဟာလဲ ကျုပ်သိတာပေါ့၊ နို့ပေမဲ့ သူတို့လဲ မအပ်ခဲ့ချင်ဘူး၊ ကျုပ်က ရှမ်းလို ကရင်လို လူတယောက်ဗျ၊ ဒီတယောက်ဆိုတယောက်ဘဲ ယုံကြည်တယ်၊ သမိုင်းက ဦးမင်းအောင် ပြောလို့သာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လဲ သိတယ်ဆိုပါတော့”

“ဒါဖြင့် ဒီပတ္တမြားကို ကျွန်တော်ပပ်ဟပ်ရောင်း၊ ရောင်းပြီးရတဲ့ငွေကို ဦးစိန်ပွင့်ရဲ့ သမီးကို သတင်းစာက ကြော်ငြာပြီး ကျွန်တော်က ပေးလိုက်ရမယ်ဟုတ်လား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်မောင်၊ ဒီအတိုင်းပါဘဲ”

“ဦးမင်းရဲ့ သမီးက ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ၊ ဘယ်မှာနေပါသလဲ”

“ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာလဲ ကျုပ်မသိဘူး၊ အသက်တော့ ၂၇ နှစ်လောက် မှီလောက် ရောပေါ့၊ ကျုပ်နဲ့ ကဲ့သွားတာ ၁၆ နှစ်ရှိပြီ”

“ဒါဖြင့်....”

“ဒီလိုလေ....ရောင်းပြီးတဲ့အခါ သတင်း စာထဲမှာ ကြော်ငြာတခု ထည့်ပြီး ဒီကြော်ငြာ အရလာယူတဲ့ မိန်းကလေးကို ပေးရမိပါဘဲ၊ ‘သရက်မြို့ မြေပိုင်ရှင် ဦးစိန်ပွင့်၏ သမီးသို့ ဆိုပြီး သင့်ဖခင် ပေးခဲ့တဲ့ပစ္စည်း လာယူလှည့်ပါလို့ ကြော်ငြာယင် လာယူပါလိမ့်မယ်’

“ဟုတ်ကဲ့....”

“ဪ....တခုရှိသေးတယ်၊ ဦးထင်ကျော်မှာလဲ အကျိုးခံစားခွင့် ရှိဦးမှာကို”

“ဒီဟာ ကိစ္စမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ”

“အို....တယ်နယ်ကိစ္စမရှိမှာလဲ ကိစ္စရှိတာပေါ့၊ ကျုပ်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့အတွက် တနည်း တလမ်းအားဖြင့် ကျေးဇူးရှိစေရမယ်၊ ဒီပတ္တမြား ရောင်းရတဲ့ငွေ လေးပုံတပုံကို ဦးထင်ကျော် ယူပါခင်ဗျာ၊ ဒါဟာ ကျုပ်အကျိုး ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့အတွက်ကျေးဇူးဆပ်တာပါဘဲ”

“ဗျားပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အို....ဗျားပါဘူး၊ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်၊ ပြီးတော့ကျုပ်မှာတခြားပြောင်းလွှဲပြီး စိမ့်ဘို့အချိန်လဲမရှိဘူး၊ ငွေလဲမရှိဘူး၊ ကိုင်း...လက်ခံမယ်မဟုတ်လား ဦးထင်ကျော်၊ လက်ခံဘို့လဲ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်”

ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်လည်းကျွန်တော်၏မျက်နှာကိုတချက်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်က သဘောတူသည့်လက္ခဏာဖြင့်ပေါ်ပြီးပြီးဖြင့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ဦးထင်ကျော်ကဦးခေါင်းကို အသာအယာညှိတ်လိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးပါဘဲခင်ဗျာ၊ ဒါထက်ဒီပတ္တမြား လက်ခံရရှိတဲ့အကြောင်း ကျုပ်ကိုစာရွက်ကလေး တရွက်မ ပေါ်အုံး”

ဦးစိန်ပွင့်သည် နှုတ်တိုက်ချပေးသဖြင့် ကျွန်တော်ကအသိသက်သေအဖြစ်လိုက်၍ ရေးရ၏။ ထိုစာရွက်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

သရက်မြို့မြေပိုင်ရှင် ဦးစိန်ပွင့်ထံမှ အဖိုးတန် ပတ္တမြားတလုံးကို လက်ခံရရှိ၍ ထိုပတ္တမြားကိုရောင်းရပြီးနောက် ရောင်းရငွေ၏ လေးပုံသုံးပုံကို ဦးစိန်ပွင့်၏

သမီးအားပေးရန် တာဝန်ယူပါသည်။

အထက်ပါစာကို ရေးသားပြီးနောက် ဦးထင်ကျော်က လက်မှတ်ရေးထိုး၍ ဦးစိန်ပွင့်အား ပေးလိုက်၏။ ဦးစိန်ပွင့်လည်း ရင်ထဲမှအလုံးကြီးကျသွားဟန်ဖြင့်....

“အင်း...စိတ်ချရပြီ၊ စိတ်ချရပြီ၊ ကျုပ်သမီးကိုတွေ့သိုကတော့ ခဲယဉ်းမယ် မထင်ပါဘူး၊ ‘သရက်မြို့မြေပိုင်ရှင်ဦးစိန်ပွင့်သို့ပေးရန်ရှိသောနေ့ကိုလောယူသည့်ပါ’ လို့သတင်းစာထဲမှာကြော်ငြာယင် လာယူပါလိမ့်မယ်၊ မိန်းကလေးကအသားဖြူဖြူ၊ လက်ျာသက်ပါးမှာမှည့်ကလေးတလုံး ထင်ထင် ရှားရှားပါပါတယ်၊ သူ့အပေဆုံးသွားကတည်းက သင်းကြောင်ဆုံးရတယ်ဆိုပြီးသူ့ အရိုးများလက် အပ်ထားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ၁၆ နှစ်ကျော်ပြီ၊ ကျုပ်သေယင် ဒီပစ္စည်း အချည်းနှီး ဖြစ်မှာစိုးလို့ လုပ်ရတာဘဲဦးထင်ကျော်ရေ၊ ပစ္စည်းကတော့ လူကိုအင်မတန်ခုခံပေးတဲ့ပစ္စည်းဘဲ”

ကျော်။ ။ “ဘယ်လိုခုခံပေးပုံလဲခင်ဗျာ၊ အမိန့်ရှိစမ်းပါအုံး”

“ဒါထက် အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရွှေများဟာ လူကို ထိခိုက်တတ်တယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ကြ သလား”

ကျော်။ ။ “ယုံကြည်တယ်လဲမဟုတ်ဘူး၊ မယုံကြည်ဘူးလို့လဲမဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ အနောက် နိုင်ငံက ဝတ္ထုတွေထဲမှာတော့ ဖတ်ဘူးပါရဲ့၊ စိတ်ကူးယဉ်ပြီးရေးသားသလားတော့ပင်ြောတတ်ပါ ဘူး၊ နို့ပေမဲ့(HOPE) ‘ဟုပ်’ ခေါ်တဲ့ စိန်ကြီးတလုံးဟာဖြင့် ပိုင်ရှင်တွေကိုအမျိုးမျိုးခုခံပေးတဲ့ အကြောင်း သတင်းစာတစောင်မှာဖတ်လိုက်ရပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်မတွေ့ဖူးတော့ မိအဖြေကလွဲပြီး တခြားအဖြေမပေးပုံပါဘူး”

“မှန်တာပေါ့ဦးထင်ကျော်၊ မတွေ့ဖူးတော့ ဟုတ်တယ်ပေါ့၊ ကျုပ်ကတော့ ကိုယ်တွေ့မို့ ပြောရအုံးမယ်”

ထိုအချိန်တွင် မောင်ဘိုးလူသည် အဝတ္တ ဘဝတောင်းထောင်း ထွက် လျက် ရှိသော ကော်ဖီ ၃ ခွက်ကို လင်ပန်းတချပ်ပေါ် တင်တင်၍ အသာသဖြင့်ကျွန်တော်ထံသို့ မိုးအေးအေးနှင့် ကော်ဖီများကို မြန်ရွက်စွာသောက်လျက်ရှိကြကုန်၏။

ကော်မီများသောက်ပြီးနောက် ဦးစိန်ပွင့်သည် ဆေးခြင်းလိပ်တလိပ်ကိုမီးညှိ၍ သောက်ပြီး သော် 'နတ်မီးရောင် ပတ္တမြားအကြောင်း ပြောပြလေရာ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆေးတံကိုယ်စီခဲကာ နားထောင်လျက်ရှိကြကုန်၏။

အောက်တွင် ရေးသားခဲ့သော အကြောင်းအရာများမှာ....

“နတ်မီးရောင်ပတ္တမြား”ကို ဦးစိန်ပွင့်ရရှိခဲ့ပုံ အတ္ထုပ္ပတ္တိဖြစ်၍ ကျွန်တော်က စာသားဖြင့် ရေးသားတင်ပြခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း။။

ဤအဖြစ်အပျက်များ မဖြစ်မီ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက်က သရက်ခရိုင် မင်းတူးမြို့အရှေ့မြောက်ဘက် ခရီး ၁၂ မိုင်ခန့်ဝေးသည့် တောနက်တခုထဲတွင် အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ လူတယောက်နှင့်အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ လူတယောက်တို့သည် နောက်ပါကရင်လူမျိုးတပည့်တယောက် နှင့်အတူ ခရီးပြင်းနှင်လျက်ရှိကြ၏။

အချိန်မှာ နေဝင်လုနီးပြီဖြစ်၍ နောက်ခံကားသဖွယ်ဖြစ်သော တောင်တန်းများတွင်အလင်း ရောင်ကလေးသည် တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်လျက်ရှိလေ၏။ ကြီးမားသော သစ်ပင်များသည်လည်း နက်ရှိုင်းသောတောကို တန်ဆာဆင်၍ပေးသကဲ့သို့ အမည်းရောင်အရိပ်ကြီးများ ထွက်ပေါ်၍လာ လေ၏။

ခရီးသည် ၃ ယောက်တို့သည် လိုရာစခန်းသို့ရောက်လုနီးပါးရှိနေသည့်ဟန်ဖြင့် စိတ်အား ထက်သန်စွာရှိနေကြသော်လည်း ခြေများကိုမသယ်နိုင်အောင် ခရီးပန်းကာ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ရှိနေကြ ကုန်၏။

တခါတရံလွယ်အိတ်များကိုပစ်ချကာ ကျောက်တုံးများကို ခေါင်းအုံးယင်း ခေတ္တအမော ဖြေလျက်ရှိရာမှ အမောမျှမပြေမီ ရှေ့စခမ်းသို့ လှမ်းကြရပြန်လေသည်။

ကရင်သာဖိုးမှာ ဓားလွယ်ကို ကိုင်ကာ ရှေ့ဆုံးမှလမ်းပြသွားရ၍၊ ရိက္ခာလွယ်အိတ်ကြီး တလုံးကိုလည်း ကျောတွင်လွယ်ထားရ၏။ ထိုနောက်မှ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ၍ ဖျတ်လပ်သွက်လက် ပုံရသောသူမှာ ကိုစိန်ပွင့်(ယခုဇာတ်လမ်းပြောပြသူ)ဖြစ်၍ ရေဗူး ၂ လုံးနှင့် လွယ်အိတ်တလုံးကို လွယ်ထား၏။ နောက်ဆုံးမှလိုက်ပါသူကား ဦးစံဝင်းဆိုသူဖြစ်၍ အသက် ၄၀ ကျော်ခန့်ရှိလေပြီ။ ဦးစံဝင်းမှာ လွယ်အိတ်တလုံးသာ လွယ်ထားရသော်လည်း လွန်စွာပင်ခရီးပမ်းနေပြီဖြစ်၍ ရှေ့လူ ၂ ယောက်တို့နောက် တခေါ်လောက်ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သူတို့၏ရာဇဝင်ကား အောက်ပါအတိုင်းပင်တည်း။

မောင်စိန်ပွင့်မှာ သရက်မြို့သားဇာတ်ဖြစ်၍ မိဘနှစ်ပါးသေဆုံးပြီးနောက် အိမ်တလုံးနှင့် ငွေသား ၅၀၀၀ ခန့်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ တနှစ်ခန့်မျှ အပေါင်းအသင်းများဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့နေထိုင် သုံးဖြန်းခဲ့ရာ ငွေ ၂၀၀၀ ခန့်ချောခဲ့၏။ ထိုအခါ မိရိုးဖလာဖြစ်သော ကုန်သည်အလုပ်တွင် ငြီးငွေ့လျက်၊ ငွေကိုဖြတ်သမ်းမှု ရနိုင်သောနည်းများကိုရှာခဲ့၏။ ငွေ ၃၀၀၀ ဖြင့် အထက်မိုးကုပ် ကျပ်ပြင်သို့တက်ကာ ကျောက်တွင်းအလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ တနှစ်ခန့်မျှအကြာတွင် ငွေ ၃၀၀၀ ချောရုံ မျှမက ငှက်ဖျားအဖတ်တင်၍ပြန်လာခဲ့ရ၏။ သို့သော် စွန့်စားရှာဖွေရသော အလုပ်များကိုကား စိတ်မကုန်သေးချေ။

ဤကဲ့သို့ရှိစဉ် မင်းတုန်းမြို့နယ်အရွှေ့အကွက်တွင် ကျောက်ကောင်းများ ထွက်သော နေရာရှိ ကြောင်း သတင်းရရှိပြန်၏။ ထိုသတင်းအဆိုမှာ မင်းတုန်းရွာ၏ အရှေ့မြောက် ၁၀ မိုင်ခန့်ဝေးသော နေရာ၌ 'ဆင်ထိန်းစု'ခေါ် ကရင်ရွာကလေးတရွာရှိ၍ ထိုရွာမှ ကရင်တယောက်သည် ဆင်ကျောင်း အပြန်၌ တောလွန်၍သွားရာ ထိုည၌တွင် မျက်စိလည်၍ အိမ်ပြန်မရောက်ဘဲ တောနက်ထဲတွင် သစ်ပင်တပင်ပေါ်သို့တက်၍အိပ်ရ၏။ သို့အိပ်နေစဉ် သစ်ပင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ တောင်ပူစာ၏ ခါးပန်း၌ မီးရောင်ကဲ့သို့နီ၍နေသော အရာတခုကိုမြင်ရသဖြင့်သွားရောက်ကောက်ယူရာ၊ ဆီးဖြူသီးခန့်ရှိ ကျောက်ခဲတလုံးကိုကောက်ယူရရှိခဲ့၏။ ထိုသတင်းကိုရွာသားအားလုံးပင်သိ၏။ သို့သော် အဘိုးထိုက် တန်ကြောင်းမည်သူမျှမသိချေ။ နောက်တစ်နှစ်၌ထိုနယ်သို့သတ္တုနှင့်ရေနံရှာဖွေရန်မျက်နှာဖြူတယောက် ရောက်လာရာ၊ ထိုရွာမှရွာသူကြီးကိုအကြောင်းပြုပြီးလျှင် ထိုကျောက်ခဲကလေးကို အဖိုးငွေ ၁၀၀၀ ဖြင့်ဝယ်ယူသွား၏။ ထိုကျောက်ခဲကောက်ယူရရှိသော နေရာနှင့် တတိုင်ခန့်ကွာသော နေရာ၌လည်း ည၌မှောင်မိုက်သောအချိန်များတွင် မီးရောင်ကဲ့သို့ နီရဲသောအရောင်ထွက်နေသည့် နေရာတခုရှိ၏။ ထိုနေရာ၌ အိမ်တခန်းစာခန့်ရှိသော ကျောက်ကုံးကြီးသုံးလုံးသည် ဖိုခနောက်ဆိုင်ဖြစ်လျက် တွင်းကြီး ကဲ့သို့ဖြစ်နေရာ အပေါ်မှကျောက်ဖျာတချပ်ကလည်း တွင်းဝဆီသို့ခပ်စောင်းစောင်းထောင်၍နေ၏။ မီးရောင်ထွက်နေသောနေရာမှာ ထိုကျောက်ဖျာ၏အလည်ပဟိုလောက်တွင်ဖြစ်၏။

တခါက မုဆိုးတယောက်သည် တောဝက်များ လိုက်၍ အပြန် တွင် ထိုနေရာသို့ရောက်ခဲ့ရာ မီးရောင်မြင်ရသော သုံးပွင့်ဆိုင် ကျောက်တုံး ကြီးများ အနီးသို့ ရောက်လာ၏။ သို့နှင့်မုဆိုးသည် ကျောက်တုံးကြီးများအနီးသို့ မချဉ်းကပ်ဝံ့သော်လည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ မီးရောင်ကိုသေနတ်နှင့် ၃-၄ချက်မျှပစ်၍ဖမ်း၏။ သို့သော် မီးရောင်ကားမပျောက်ချေ။ တောက်ပမြဲ တောက်ပလျက်ရှိ၏။ နောက်တနေ့သွားရောက်ကြည့်ရှုသောအခါ ကျောက်ဖျာကြီးအလယ်၌ ကျည်ဆံမှန်သဖြင့် ပွန်းပဲ့နေ သော အရာများကိုတွေ့ရသည်မှတစ်ပါး အခြား ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရချေ။

နောက် ၃-၄ရက်အကြာ၌ ကရင်မုဆိုး ရုတ်တရက် သေသွားရာ နတ်ဖမ်း စားသည် ဟု ပြောကြ၏။ ထိုမီးရောင်မှာရှေးနှစ်ပေါင်း များစွာကပင်ရှိခဲ့ကြောင်း၊ ထိုမီးရောင်ကို 'နတ်မီးရောင်'ဟု ခေါ်၍ အလွန်နတ်ကြီးသော နေရာဖြစ်ကြောင်း ထိုရွာရှိ သက်ကြီးများပြောသဖြင့် ကြားသိရ လေသည်။

ကိုစိန်ပွင့်သည် အထက်ပါသတင်းကို တဆင့်စကား တဆင့်နား ကြား ရာ မှ ထို နေရာကို အတိအကျ ညွှန်ပြနိုင်သူရှိကြောင်း နောက်ဆုံးသတင်းရရှိသဖြင့် လိုက်လာခြင်းဖြစ်ရာ ကရင်သားဖိုး ဆိုသူမှာ ထိုနေရာသို့ ရောက်အောင် ညွှန်ပြနိုင်သော လမ်းပြဖြစ်၍ အခြားသူတယောက်မှာ သူနှင့် ပါတနာဖြစ်သူ ဦးစံဝင်းဖြစ်လေသည်။

ပခုသွားလျက်ရှိသော ခရီးမှာလည်း နတ်မီးရောင်ဆီသို့ သွားနေခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ကိုစိန်ပွင့်၏ပါတနာဖြစ်သူ အသက် ၄၀ ကျော်ခန့်ရှိ ဦးစံဝင်း ဆိုသူကား ဇာတိအားဖြင့် အထက်အညာသား တယောက်ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၂၀လောက်က မင်းတုန်းသူတယောက် နှင့် အကြောင်းပါကာ မင်းတုန်းမြို့တွင်နေထိုင်ခဲ့၏။ အလုပ်အကိုင်မှာ ကုန်သည်ပွဲစားတယောက် ဖြစ်၍ တခါတရံ မြို့သို့တက်ပြီးလျှင် ရွှေနှင့်ကျောက်များကို အရောင်းအဝယ်လုပ်လေ့ရှိ၏။ သူနှင့်

ကိုစိန်ပွင့်နှင့် အသိ အကျွမ်း ဖြစ်ကာ မင်းတုန်း ရွာသို့ ကိုစိန်ပွင့်ရောက်လာသောအခါ ဦးစံဝင်း နေအိမ်၌ တည်းခိုခဲ့လေသည်။

ဦးစံဝင်းသည် မယ်မှန်ဆိုသူ သမီးတယောက်ရရှိခဲ့ရာ မယ်မှန်မှာ မင်းတုန်းသူပြီပြီ စကား ခပ်ဝဲဝဲပြောတတ်ခြင်း၊ လောကုတ္တကောင်းခြင်း၊ ရိုးပြောင်ခြင်း၊ လူခြေရှိခြင်းစသောဂုဏ်အင်္ဂါများနှင့် ပြည့်စုံ၍ အဆင်းကောင်း အရွယ်ကောင်း ဖြစ်သည့် အတိုင်း အိမ်၌ ခေတ္တတည်းခိုလျက်ရှိသော ကိုစိန်ပွင့်မှာ မယ်မှန်အပေါ်တွင် မျက်စေ့ကျလျက်ရှိနေခဲ့လေပြီ။

ကိုအချိန်အတွင်း ကိုစိန်ပွင့်မှာမိုးကုတ်မှအမေ့ရခဲ့သောငှက်ဖျားသည် မင်းတုန်းချောင်းရေနှင့် တွေ့ပြန်သောအခါ နဂိုရုပ် ပြန်၍ပေါ်လာပြီးလျှင် ၃-၄ရက်ခန့်မျှ အသဲအသန်ဖျားလျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ မယ်မှန်သည် ညွှတ်သည်ကိုစိန်ပွင့်အား ယခင်က ထက် ဂရုစိုက်လျက် နီးနီးကပ်ကပ်ပြုစုရ ပြန်လေရာ အစစ်အမှန်ဖြစ်သော မေတ္တာဓာတ်တို့မည်သည် တုံ့ပြန်သော သဘောတရား ရှိသည့် အတိုင်း ကိုစိန်ပွင့်၏မေတ္တာကိုတုံ့ပြန်မိခဲ့၏။

အဖျားရောဂါ ပျောက်ကင်းပြီးနောက် တပတ်ခန့် အကြာတွင်မူ ကိုစိန်ပွင့်သည် အိမ်ရှင် ဦးစံဝင်းအား မိမိသွားရောက်မည့်ခရီးစဉ်ကို ပြောပြလေရာ ဦးစံဝင်းကလည်း သွားရောက်ရှာဖွေ ရာတွင် မိမိပါလိုက်ပါလိုကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလေ၏။ သို့နှင့် ကိုစိန်ပွင့်သည် မိမိငှက်ဖျား ဖျားနေသည့်အတွင်း ကောင်းစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားသည့်ကျေးဇူးရှင်အား ကောင်းတူဆိုးဘက် ပါတနာအဖြစ်လက်ခံကာ ကရင်သာဖိုးအား လမ်းပြအဖြစ် ငှား ရမ်းပြီးနောက် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

*

*

*

အချိန်မှာ မောင်စပြုလာပြီဖြစ်၍ ခရီးသည် သုံးယောက် တို့သည် စခန်းချ၍ စားသောက် အမောဖြေလျက်ရှိကြရာမှ ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ကြရပြန်၏။

- စိန်။ ။ “ဘယ်နှယ်လဲကို သာဖိုး၊ မနီးသေးဘူးလားဗျ၊ နေဝင်ရီသရော ရောက်မယ်ဆို”
- ဖိုး။ ။ “နီးပါပြီ ဆရာ၊ သေနတ်တဖောက်ဘဲလိုပါတော့တယ်၊ ဟိုရှေ့က တောင်ပူစာကလေး လွန်ယင် ရောက်ပါပြီဆရာ၊ ဆရာကြီးတော့ နောက်တခေါ်လောက်မှာကျန်ရစ်လေရဲ့”
- စိန်။ ။ “အသက်က ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ထက် ကြီးတယ်မဟုတ်လား”
- ဖိုး။ ။ “ဆရာကြီးကြောင့် ဒီကနေ့ ဒီလောက် နောက်ကျနေတာ ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော့်တို့ နှစ်ယောက်သာဆိုယင် အခုလောက်ရှိရောက်ပြီ”

စိန်။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့ ကွယ်၊ နို့ပေးမဲ့ အတူလာတဲ့ လူချင်းဆိုတော့ သည်းခံပြီးစောင့်ရတာပေါ့”

ထိုနေရာ၌ကား သစ်ပင်များသည် တဖြည်းဖြည်းပါးလာလျက် ရှေ့သို့ လေးငါးဖာလုံးခန့် ခပ်ဖြည်းဖြည်းသွားမိလတ်သော် ကျောက်များ ထူထပ်လာ လျက် ဘဲဥလုံးခန့်၊ ဆိုးစရည်းခန့်၊ အိမ်တလုံးခန့် ကျောက်လုံးကြီး များ သည် နေရာအနှံ့အပြားတွင် တချို့စုပုံလျက်၊ အချို့လည်း ပြန့်ကြဲလျက်ရှိနေကြကုန်၏။

ဤသို့ ဦးစံဝင်းအား စောင့်ရင်း တဖြည်းဖြည်းလာခဲ့ကြရာ ဦးစံဝင်းမှီသောအချိန်၌မူ သုံးပွင့်ဆိုင် ကျောက်တုံးကြီးများရှိရာ ‘နတ်မီးရောင်’ စခန်းသို့ ချဉ်းကပ်မိကြလေပြီ။ တောင်ပူစာကလေးကို လွန်မီသည်နှင့် တပြိုင်နက် မိမိကို ရှေ့ တဖာလုံးခန့်တွင် မှီနေောက်ဆိုင် မားမားကြီး ဆီးလျက်ရှိသောကျောက်လုံးကြီး သုံးလုံးကို၎င်း၊ အနီးသို့ချဉ်းကပ်မိသောအခါ ထိုကျောက်တုံးများပေါ်တွင် အဖိုးများသို့ ခပ်စောင်း စောင်း ဖြစ်နေသည့် ကျောက် ဖျာ ချပ်ကြီးကို၎င်း၊ ယင်းကျောက်ဖျာချပ်အလယ်ဗဟိုတွင်အုတ်ဂူစံသီးခန့်အဝန်းအဝိုင်းရှိသည့် မီးကဲ့သို့ရဲရဲလျက်ရှိသော အလင်းရောင်တစ်ခုကိုထူးဆန်းစွာတွေ့မြင်ကြရလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ သုံးဦးသားတို့သည် မှီခနောက်ဆိုင်ဖြစ်နေသော ကျောက်တုံးကြီးသုံးတုံးတို့အနက် အပုဒာထစ်များ၍ ခပ်ပြေပြေရှိနေသော ကျောက်တုံးကလေးဘက်သွားကာ ကုပ်ကပ်တက်ပြီးသော် မောင်စိန်ပွင့်၏အကြံပေးချက်အရ ကြိုးခွေတစ်ခုကို အောက်သို့လျှောချပြီးလျှင် တဘက်သောကြိုးစကို ဦးစံဝင်းနှင့် ကရင်သမီးတို့အား အပေါ်မြေမြဲစွာကိုင်ဆောင်စေ၏။ ထို့နောက် မောင်စိန်ပွင့်သည် ပုဆိန်တလက်၊ ဓားမြောင်တချောင်းနှင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတလက်တို့ကို ခါး၌ ထိုးပြီးလျှင် ထိုကြိုးဖြင့် အောက်သို့ ခဲယဉ်းစွာ တဖြည်းဖြည်းလျှောဆင်းလေသည်။

မောင်စိန်ပွင့် ထင်မြင်သည့်အတိုင်းလည်း၊ မှန်ခဲ့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျောက်ဖျာပေါ်၌ ပေါ်ထွက်နေသော အလင်းရောင်မှာ ကျောက်ဖျာမှ တိုက်ရိုက် ပေါ်ထွက်နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကျောက်တုံးကြီး သုံးတုံး အလယ်တနေရာထုပု ပေါ်ထွက်ကာ ကျောက်ဖျာ၏ မျက်နှာပြင်သို့ အရောင်လာ၍ဟပ်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ပေတည်း။ ကျောက်တုံးကြီးတတုံးနံရံ၌ လူ၏ ဦးခေါင်းပုံသဏ္ဌာန်ကဲ့သို့ အပြင်သို့ငေါထွက်နေသော ကျောက်တက်တစ်ခုတွင် မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသကဲ့သို့အရောင်ထွက်နေသည့်အလုံးကလေးတလုံးကိုထူးဆန်းစွာတွေ့ရပြီး ၎င်းမှ ကျောက်ဖျာမျက်နှာပြင်သို့ အရောင် လာ၍ ဟပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

မောင်စိန်ပွင့်သည် လူ၏ ဦးခေါင်းပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော ထိုကျောက်တက်ရှိရာသို့ ကြိုးဖြင့် တွယ်ကပ်ကာ အရောင်ထွက်နေသော ကျောက်လုံးကလေးကို ပုဆိန်ဖြင့် အောက်ခြေမှ ဖဲ့၍ ခွဲထုတ်ယူခဲ့လေ၏။ ယင်းသို့ယူလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ကျောက်ဖျာပေါ်မှအလင်းရောင်လည်း ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။ မောင်စိန်ပွင့် ယူခဲ့သော ကျောက်လုံးကလေးသည်ကား ယခု ဦးထင်ကျော်လက်သို့ ရောင်းချရန် ပေးအပ်ထားသည့် ‘နတ်မီးရောင်’ ပတ္တမြားပင် ဖြစ်လေသည်။

ပတ္တမြားကိုရရှိပြီးနောက်၊ ထိုည၌ တောထဲတွင်မအိပ်ဘဲ အနီးဆုံးရွာသို့သွားရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည့်အတိုင်း ခရီးပြန်၍ ဆုတ်ခဲ့ရာ၊ မောင်စိန်ပွင့်နှင့် ဦးစံဝင်းတို့မှာလည်း ပိမိတို့အကြံ အထ

မြောက်သဖြင့် ဝမ်းသာ၍ ဆေးခိုင်အောင် ရှိကြလေ၏။ ကိုစိန်ပွင့်မှာ ဤအဖိုးတန် ပတ္တမြားကို ပည်သို့မည်ပို့ ထုခဲ့ရောင်းချရမည့်အကြောင်း အမျိုးမျိုးစိတ်ကူးလျက် ရှိလေရာ ဦးစံဝင်းမှာမူ အဖိုးတန်ပတ္တမြားကို မိမိတဦးတည်း ပိုင်ရလျှင် ကောင်းလေစွဟု မကောင်းသောအကြံများ ဖြစ်ပေါ် လျက် ရှိလေသည်။

ကျောက်များထူထပ်သော နေရာကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် ရွာသို့သွားရန် သင်ပင်အုပ်ကြီး များကို ဖြတ်လျက် ယခင်လာခဲ့စဉ်ကအတိုင်း ကရင်က ရွှေ ဆုံးမှိုင်းဦးစံဝင်းက နောက်ဆုံးမှိုင်း၊ တဖြည်းဖြည်းလာခဲ့ကြ၏။ ကရင်မှာ နတ်မီးရောင်မည်ကို တွေးတော ကြောက်ရွံ့လျက် ခြေလှမ်း မမှန်အောင် ရှိနေ၏။ ကိုစိန်ပွင့်မှာမူ အကျီအိတ် အတွင်းအိတ်တွင် လက်ကိုင်ဗဝါဖြင့် ထုပ်၍ ထားသော ပတ္တမြားကို မကြာခဏလက်ဖြင့်စမ်းကာ ရန်ကုန်သို့ မိမိကိုယ်တိုင် သွား၍ ထုခဲ့ရောင်းချ ပြီးလျှင် ထက်ဝက်ကို ဦးစံဝင်းသို့ ပေးရမည်ဖြစ်၍ ကျန်ငွေများဖြင့် စွန့်စားရှာဖွေမှုများ ဆက်လက် လုပ်ကိုင်ရန်၎င်း၊ မယ်မှန်အား မည်ကဲ့သို့ တောင်းရမ်းပြောဆိုရမည်ကို၎င်း၊ စဉ်းစားကာ စိတ်ကူး ယဉ်လျက်ရှိ၏။

နောက်ဆုံးမှ လိုက်လာသော ဦးစံဝင်းကမူ ကိုစိန်ပွင့်အား နောက်မှနေ၍ တချက်တည်း ဇက်ကို ပိုင်းချလိုက်နိုင်က ပတ္တမြားမှာ မိမိပိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်မည့်အကြောင်း၊ ထိုနောက်ကရင်၏ အကူအညီဖြင့် အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ပြီးလျှင် ညော်သည် ကိုစိန်ပွင့်မှာ ဟောင်ခါး ပန်း မှ ချောက်ထဲသို့ကျ၍ သေဆုံးပြီဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ယုံကြည်လောက်အောင် ပြောဆိုနိုင်က ရွာသွားပြီး မှာလည်း မိမိဘက်သားဖြစ်၍ ငွေဖြင့် နှုတ်ပိတ်နိုင်ကြောင်းများကို စဉ်းစားယင်း လွယ်အိတ်ထဲမှ ရဲတင်းကိုမကြာခဏ လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်မိ၏။

တခဏကြာလက်သော် ကိုစိန်ပွင့်သည် နောက်မှကပ်၍ ခြေသံ ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မိမိ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ တစုံတရာ ပြင်းတန်စွာလာ၍ထိပြီးနောက် ခြေပေါ်သို့ သတ်လစ်၍ လဲကျသွားတော့၏။

မည်မျှကြာအောင် သတ်လစ်၍ နေသည်ကိုကား မသိရချေ။ သ တိ ရ ၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဦးခေါင်းတွင် ချိုစောင်း၍ အလွန်နာကျင်လျက် တငယ်တရအတွင်း ဝါးကွပ်ပျစ် တလုံးပေါ်၌ ရောက်ရှိနေပြီးလျှင် ဦးခေါင်းအရလုံး ကိုက်ခဲကာ မူးဝေနှောက်ကျဲလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ အနီး၌လည်း ကရင်သမီးသည် မိမိ ဦးခေါင်းမှ အနာကို ရေနှေးဖြင့် စည်းနှောင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကရင်သမီးပြောသဖြင့် သိရသည်မှာ သူသည် နောက်မှ အသံတသံကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့် လိုက်ရာ ဦးစံဝင်းသည်ရဲတင်းကိုင်ထားသောလက်ကိုမြှောက်ကာ ကိုစိန်ပွင့်၏ ဦးခေါင်းဆီသို့ တချက် ခုတ်ချလိုက်ပြီး အနီးရှိ ခြံတခုနှောက်၌ ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရကြောင်း၊ ထိုအခါ၌ မိမိသည် ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ထွက်ပြေးသွားပြီလျှင် အတန်ကြာမှ အရဲစွန့်၍ ပြန်၍လာခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအခါ ကိုစိန်ပွင့်မှာ မသေသေးဘဲ အသက်ရှူလျက်ရှိသေးသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူ၏ ဦးခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကို မိမိ ရှပ်အင်္ကျီဖြင့် ရပ်ပတ် စည်းနှောင်ပြီးသော် ကိုစိန်ပွင့်အား ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်း၍ ကရင်ရွာကလေးသို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ လာခဲ့ရကြောင်း၊ ထို့နောက် မိမိနှင့် အသံအရိုးအိတ်အိတ်အိတ်

ထားပြီးလျှင် ကရင်လို့ သဘာဝ ဆေးဝါးများ ထည့်၍ ကုသခဲ့ကြောင်း ပြောပြသဖြင့် သိရလေသည်။

မောင်စိန်ပွင့်သည် ဒဏ်ရာအတော်သက်သာလာသဖြင့် မိမိ၏ အင်္ကျီအိတ်များကို ရွာဖွေစမ်းသပ်ကြည့်ရှုရာ ပတ္တမြားနှင့်တကွ ငွေစက္ကူတထောင်ကျော်ဘိုးပါ ပျောက်ဆုံးသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခါ မောင်စိန်ပွင့်သည် မိမိဥစ္စာပစ္စည်းများကို လုယူရုံမျှမက အသက်ကိုပင် ရန်ရှာခဲ့သော ဦးစံဝင်းအပေါ်တွင် အခဲမကြနိုင်ဘဲ၊ ဤဘဝတွင်သာမက နောင်ဘဝများပင် လိုက်၍ လက်စားချေတော့အံ့ဟု စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

ဦးစိန်ပွင့်သည် အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များကို ပြောဆိုပြီးလျှင် ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိယင်း ဦးခေါင်းမှ ပုဝါ ချွတ်ပြလေရာ အလျား ၄ လက်မခန့် အနာရွတ်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်ကြရ၏။

“ကိုင်း...ဒီ အနာရွတ်သာ ကြည့်ပါတော့ ခင်ဗျာ၊ ဦးစံဝင်း လက်ချက်ပါဘဲ”

ထို့နောက် ဦးစိန်ပွင့်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို အားပါးတရ သောက်ယင်း ဆက်လက်ပြောပြလျက်ရှိရာ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်တို့မှာ ဆေးတံများကို မီးညှိနိုင်ပြီးလျှင် ၎င်း၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဆက်လက်နားထောင်ရပြန်လေသည်။

“ဒီလိုနဲ့ ကရင်သာဖိုးသားခဲ့တဲ့ အဘိုးကြီးအိမ်မှာ တလကျော်ကျော်လောက် ကြာခဲ့တယ်။ ခမြာလဲ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ကျုပ်ကို ပြုစုရှာတယ်။ ကျုပ်မှာလဲ သူတို့ကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်ပေမဲ့ လက်ထဲမှာ တပြားမှ မရှိလေတော့၊ ‘ကိုင်းကွယ် ငါ့ကိုသာ ကြီးစားပြီး ပြုစုပါ၊ မင့် ကျေးဇူး ကို မမေ့ပါဘူး၊ ငါ့အနာပျောက်တော့ မင်းမြို့ကို ငါနဲ့ အတူတူ လိုက်ခဲ့တာပေါ့လို့’ သာဖိုးကို ပြောတာရတာကိုးဗျ၊ နောက်ပြီးရောဂါပျောက်တော့ သရက်ကို ရုပ်ဖျက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရာ လူမှာလဲ လူရုပ်နဲ့ မတူတော့ဘူးဗျ၊ ငှက်ဖျားမိပြီးကထဲက အသားတွေကလဲမဲ၊ ဆံပင်တွေရိပ်ပြီး ကတုံးကြီးလဲဖြစ်၊ လူကလဲ ပိန်ပြန် ခေါင်းပေါ်မှာ အနာရွတ်ကြီးလဲ ရှိပြန်တော့ ကိုယ်နဲ့ အင်မတန် နီးနီးကပ်ကပ်နေတဲ့ လူတောင် ကျုပ်ရုပ်ကိုဖမ်းဘို့အင်မတန် ခဲယဉ်းတာကိုးဗျ၊ ဒီအပေါ်မှာ ကျုပ်က နှုတ်ခမ်းပေးအငှားတော့တာတွေတပ်ပြီး မျက်မှန်အနက်ကြီးတပ်ထားပြန်တော့ ဘယ်သူ့ဘဦးတယောက်မှ ကျုပ်မှန်း မသိဘူး၊ နို့ ပေမဲ့ ခားမြှောင်ဟာ ဦးစံဝင်းသွေးကို မသောက်လိုက်ရ ရှာဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ၊ ဦးစံဝင်းက ဘယ်သွားလို့လဲ”

“ကျုပ်ကို ဓားပြတိုက်၊ ကျုပ်အသက်ကိုလုပ်ကြံပြီးတဲ့နောက် ရွာပြန်လို့ ဆယ်ရက်လောက်သာ ကြာတယ်။ အိမ်ကို ဓားပြတိုက်ခံရပြီး ဓားပြလက်ချက်နဲ့ သေရှာတယ်”

“ဒါဖြင့် သူ့သမီးကလေး မယ်မွန် ဆိုတာကကော”

“သူမသေခင် ဒီရက်အတွင်းမှာဘဲ မယ်မွန်ကို ကရင်သူကြီးသား တယောက်နဲ့ ပေးစား လိုက်တယ်ဆိုကိုးဗျ”

“သူငယ်မက သဘောတူလို့လား”

“တူတော့ ဘယ်တူမလဲဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ ခမြာ သမီးတယောက် အဖေတယောက်လဲ ဖြစ်ပြန်၊ တောထဲမှာ တောင်ပေါ်က လိမ့်ကျပြီး ကျုပ် သေရစ်ခဲ့တယ်လို့ သူ့အဖေကလဲ ပြောထားပြန်တော့ ခမြာလဲ ကျုပ်အပေါ် မြှော်လင့်ချက်မရှိဘဲ မျက်စိကို ဇွတ်ပို့ဘဲလိုက်ရ ရှာတာပေါ့”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ၊ ပစ္စည်းလဲဆုံး၊ ရည်းစားလဲဆုံး၊ လူလဲ ဒုက္ခရောက်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဦးထင်ကျော်”

“နို့ နေပါအုံး... ဒါထက် ပတ္တမြားကလဲ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ၊ ဓားပြတွေနောက် ပါသွားသလား”

“ဘယ်ကပါသွားရမှာလဲဗျာ၊ ဓားပြ မတိုက်ခင်ကတည်းက သူ့သမီးက ဒီပတ္တမြား ခိုးထားတာဆိုကိုးဗျ၊ ပိုးတော့ မယ်မွန်ခိုးထားတဲ့အကြောင်း သူ့ယောက်ျားကလဲ သိတယ်ဆိုဘဲ၊ ဒီလိုသိတော့ လင်လုပ်တဲ့သူက ချောတမျိုးချောက်ဘမျိုးနဲ့ တောင်းတာပေါ့လေ။ နောက်ဆုံး ကျတော့ လင်မယား ရန်ဖြစ်၊ ကောင်မလေးက နင့်တော့ဖြင့် ငါမပေးဘူးဆိုပြီး ဝမ်းထဲ တခါထဲ မျိုချလိုက်တာကိုးဗျ၊ ဒီဟာကိုလဲမြင်ရော သူ့ယောက်ျားက ထရံထိုးထားတဲ့ ဓားရှည်ဆွဲပြီးတချက်ထဲ ပိုင်းလိုက်တာ ခေါင်းတခြားကိုယ်တခြား ဖြစ်သွားတာဘဲဗျ၊ ဒီကောင်လဲ ချက်ချင်းအဖမ်းခံရတာဘဲ၊ ကျုပ်ရောက်သွားတာက မယ်မွန် မသာချတဲ့နေ့ဘဲ ရွာကိုရောက်သွားတယ်၊ ကြည့်စမ်းပါအုံးဗျာ ဒီပတ္တမြားအတွက် လူတွေ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ကြသလဲ၊ ဒီတော့ ကျုပ် ဘယ်နှယ်ကြံသလဲ သိလား၊ မယ်မွန် ဝမ်းထဲပါသွားတဲ့ ပတ္တမြားကို တနည်းနည်းနဲ့ ထုတ်ပြီးယူဖို့ စီမံတာပေါ့၊ မတတ်နိုင်ဘူးဗျ၊ ကိုယ်ဒီလောက်တောင် ပင်ပန်းဆင်းရဲခံ အသက်စွန့်ယူထားတဲ့ပစ္စည်းကို မြေကြီး ဩဇာ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“တော်လဲ တော်တဲ့လူပါဘဲခင်ဗျာ”

“ဒီတော့ ကျုပ် ဘယ်လိုကြံသလဲ၊ အဲဒီနေ့ညဘဲ သင်းချိုင်းမှာ ပယ်မွန်အလောင်းကို ဖော်ပြီး ပတ္တမြားကိုထုတ်ယူဖို့ကြံတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲဘဲ ကရင်သားဖိုးနဲ့တိုင်ပင်၊ ဒီကောင်ကလဲ အင်မတန်ကြောက်တတ်တဲ့အကောင်ဗျာ မပြောပါနဲ့တော့၊ နို့ပေမယ် ကျုပ်က ချောလဲချော့၊ ချောက်လဲချောက်ဆိုသလိုလုပ်ပြီး ဘိန်းစား ၂ ယောက်ကို ဖေ့၅ဝိစီ ပေးငှားတာကိုးဗျ၊ ညတနာရီထိုးလောက်ကျမှ ဘိန်းစားနှင်ယောက်ရယ်၊ သားဖိုးရယ်၊ ကျုပ်ရယ် တူရွှင်း ပေါက်ပြွန် အပြည့်အဝနဲ့ သင်းချိုင်းကိုသွားကြတာကိုးဗျ၊ ကျုပ်အကြံက မြေကြီးကိုစူးပြီး အလောင်းကို ဖော်ဖို့အချိန်နဲ့ ရင်ကဲ့ခွဲပြီး ပတ္တမြားကို ထုတ်ယူဖို့အချိန်နဲ့ အလောင်းကို ပြန်ပြီး ကျကျနနမြုပ်ဖို့ အချိန်နဲ့ ကိုက်ကြည့်ရင် မနက် ၅နာရီထိုးသွားမှာဘဲလို့၊ ဒီအခါကျရင် သင်းချိုင်း နံဘေးမှာ

ရွာလမ်းကလေးတလမ်းရှိတာကိုးဗျ၊ ဒီ လမ်း က လေး ကို နံနက် ၀၀လီ ၀၀လင်းထပြီး တောက
ဟင်းသီး ဟင်းရွက် ရောင်းရအောင်လာတဲ့ လူတွေနဲ့ ရောနှောပြီးလိုက်ရလျှင်ဖြင့် နေရာကျတန်ခိုလို
ချိန်တာကိုးဗျ၊ ဒါနဲ့ ပြောရအုံးမယ်၊ ဘိန်းစားနှစ်ယောက်လဲ သင်းချိုင်းရောက်တော့ တူးကြရတာ
ပေါ့လေ၊ တူးလို့ ခေါင်းကြီးပေါ်လာတော့ ဟေ့ကောင်နှစ်ကောင် မင်းတို့ကြောက်ရင် အိပ်ချင်
အိပ်ကြဆိုပြီး သာမိုးနဲ့ကျပ်နဲ့ ခေါင်းကိုဖော်၊ လူကောင်ကြီးကို ခြေ တဖက် ခေါင်းတဖက်မပြီး
အပြင်ဘက် ထုတ်လဲပြီးရော သာမိုးလဲ ဘိန်းစားတွေနဲ့ အတူတူ လိုချီတော့ ခေါင်းမြီးခြုံပြီးအိပ်တော့
တာဘဲဗျ”

ဦးစိန်ပွင့်သည် ရေတခွက်ကို တောင်း၍သောက်ပြီးနောက် ဆေးလိပ်တလိပ်ကိုမီးညှိ၍...

“ကြောက်မယ်ဆိုရင်လဲ တော်တော်ဘဲ ကြောက်စရာဘဲဗျ၊ ခေါင်းကြီးကလဲ ပြတ်လို့၊
ပုတ်လိုက်တာလဲ ပြောစရာမရှိဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျပ်လဲဘဲ လုပ်ရမဲ့ ကိစ္စကို မြန်မြန်ပြီးအောင် လုပ်မှဘဲဆိုပြီး
ရင်ကို ဓားမြောင်နဲ့ ခွဲ အူထဲက ပတ္တမြားကိုထုတ်ယူတာကိုးဗျ၊ ပြီးတော့လဲ သာမိုးနဲ့ ဘိန်းစားတွေနှိုး
အလောင်းကို ခေါင်းထဲပြန်ထည့်ပြီး ခြေရာလက်ရာမပျက်အောင်ထားရသေးတာကိုးဗျ၊ အလောင်းကို
ဖော်တာ အစိုးရများသိသွားမှဖြင့် အင်မတန်အပြစ်ကြီးတာကလားဗျ၊ ဒါနဲ့ နည်းနည်းကလေး
အချိန်ကုန်အောင် စောင့်ပြီး အရှေ့ဆိကအလင်းရောင်ကလေးထိုးပြီး နေ အ ရုတ်တက် သည် နှင့်
တပြိုင်နက် ကိုင်းတပည့်တို့ အိမ်ကိုသာအံ့ရောက် ပြေးကြပေတော့ဆိုပြီး ကျပ်လဲဘဲ ခါးတောင်း
မျှောင်အောင်ကျိုက်ပြီး လူလမ်းကလေးဆီရောက်အောင် သုတ်ခြေတင်တော့တာဘဲဗျ၊ ဒါနဲ့ ပြေးလို့
လေးငါးလမ်း ရောက်တော့ လူဆိုတာ အခက်သားလားဗျ၊ နောက်ကိုပြန်ပြီးကြည့်ချင်သေးတာကိုး၊
ဒီလိုကြည့်လိုက်တော့ လားလားဗျ၊ ပြောရင်း ဆိုရင်းတောင် ကြက် ခည်း ထပါရဲ့၊ ကျပ် တို့
တူးတဲ့နေရာက မြေကြီးဟာ ဖွားကနဲဖြစ်လာပြီး ခေါင်း ကြီး ထောင် လာ တာ ကိုး ဗျ၊ ပြီးတော့
ခေါင်းထဲက ခေါင်းပြတ်ကြီးနဲ့ ကိုယ်ကြီးက ထွက် လာ ပြီး ကျပ်နောက်ကို လိုက် တာ ပါ ဘဲ၊
ကျပ်လဲဘဲ ဒီလိုနဲ့ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နဲ့ ပြေး၊ တော်တော် ကြာ ကျပ်ကို မှီသာပါရောဗျ၊
ကျပ်လဲဘဲ ဓားမြောင်နဲ့တအားရမ်း အိမ်ဆီသာ အရောက်ပြေးရတော့တာဘဲ၊ ကျပ်လဲအိမ်ရောက်ရော
မိုးလဲ လင်းရော”

ဦးစိန်ပွင့်သည် အတန်အမောဖြေပြီးနောက် “ဪ...ပြီးတော့ ကျပ်မျက်စိနဲ့ ကိုယ်တိုင်
မြင်လိုက်ရတာ စိတ်မကျေတာနဲ့ နံနက်မိုးလင်းတော့ သင်းချိုင်းရှိရာကိုသွားပြီး စောင်းပါးရိပ်ခြေ
ကြည့်ရသေးတယ်ဗျ၊ သည်တော့လဲ ဘာမှမတွေ့ပါဘူးဗျ၊ ကျပ်တို့ ညကမို့ပြီးထားခဲ့တဲ့အတိုင်း
ပါဘဲ၊ ဘာမှခြေရာ လက်ရာမပျက်ပါဘူး။ ဒီကထဲကစပြီး ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးဟာချောက်လိုက်တာဖြစ်
ခြင်းမပြောပါနဲ့တော့၊ ကျပ်လဲဘဲ တနေ့မထိတနေ့ဆိုသလို သူ့ လက်ချက်ထိတော့မှာဘဲထင်ပါရဲ့ဗျ၊
နို့မဟုတ်ယင်တော့ ဒီပတ္တမြားကို ကျပ် တော်တော်နဲ့မရောင်းဖြစ်သေးပါဘူး၊ အလို ၁၂ နာရီ
တောင်ထိုးတော့မယ်၊ စကားကောင်းနေလိုက်တာ ရန်ကုန်ရောက်တုန်း ဆောင်ရွက်ဖို့ ကိစ္စကလေး
တွေက ကျန်သေးတယ်၊ ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါရစေ ဦးထင်ကျော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ စိတ်ချပါ”

www.burmeseclassic.com

ဦးစိန်ပွင့်သည် ပတ္တမြားကိုနောက်ဆုံးထုတ်၍ ကြည့်ပြီးလျှင် ဖယောင်းစက္ကူဖြင့် ထုပ်၍ သားရေအိတ်ဟောင်းကလေးအတွင်း အသေအချာပြန်၍ထည့်ပြီးမှ ဦးထင်ကျော်လက်ထဲသို့ထည့်လေသည်။

ပွင့်။ ။“ရောင်းသို့ အဖိုးနှုန်းဆိုတာကတော့ ဦးထင်ကျော် သဘောအတိုင်းပါဘဲ။ ကိုင်း... အလုပ်တခုတော့ အေးသွားပေပြီ။ ကျွန်တော်ကို အခွင့်ပြုပါအုံး၊ ၁၂ နာရီတောင် ထိုးနေပါပြီကော။ ကားမောင်းတဲ့လူတောင် မနဲ့နှိုးယူရမယ်မှတ်ဘယ်”

ထို့နောက် ဦးစိန်ပွင့်လည်း ကျွန်တော်တို့အား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ဦးစိန်ပွင့်ဆင်းသွားသည်နှင့်တပြိုင်နက်၊ ဦးထင်ကျော်သည် ပတ္တမြားကို အတွင်းခန်းရှိ မီးခံသေတ္တာထဲသို့ ထည့်သွင်းလိုက်ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ပြန်လာ၍...

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုတင်မောင်၊ ခင်ဗျားဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ ကျုပ်တော့ ခင်ဗျားသဘောတူတာနဲ့ လက်ခံလိုက်တာဘဲ”

“လက်ခံလိုက်တာ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားဈေးသုံးရတာပေါ့”

“ဈေးသုံးရတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူ့ပစ္စည်းက အတော်မစင်ကြယ်တဲ့ ပစ္စည်းဘဲဗျ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြောက်ဘို့လဲ အလွန်ကောင်းတာဘဲ”

“ကြောက်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ဟာ ကြားထဲကလူဘဲ၊ ဒီပစ္စည်းကို ထုခဲ့ပေးရုံနဲ့တော့ ကိစ္စမရှိတန်ပါဘူးဗျာ”

“အတော်တော့ ထူးဆန်းတယ်ဗျ၊ တကယ်ဆို သူ့ကိုယ်တိုင် ရောင်းချပြီး ပေးခဲ့ယင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ကိုတင်မောင်၊ သူ့ကိုယ်တိုင် မထုခဲ့တာက အဲဒီလိုလုပ်ကိုင်နေတဲ့ အချိန်မှာ သူ့ကိုသူလဲ စိတ်ချတဲ့လူကွစာမရှိဘူး၊ မဂိုလမ်းကပွဲစားတော့ စိန်ကုန်သည်တွေနဲ့လဲ သူအဆက်မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ ဝတ်လုံတွေကိုလဲမယုံကြည်ဘူး၊ အကြောင်းကြီးငယ်ရှိယင် ကျုပ်ကို အားကိုးဘို့ ဦးမင်းအောင်က ညွှန်လိုက်ကထဲက ကျုပ်ဆို ကျုပ်တယောက်ထဲဘဲ သူ့စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတယ်”

“တော်တော် အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့ လူတယောက်နဲ့တယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့်လဲ သေတဲ့လူဟာ သူ့နောက် အမြဲ လိုက်နေတယ်လို့ ပြောနေတာပေါ့”

“ခင်ဗျားကော ယုံသလား”

“ယုံတယ်တော့ မဟုတ်ဘူး ကိုတင်မောင်၊ ဒါပေမဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းရခဲ့တဲ့ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရွဲများဟာ ပိုင်ရှင်ကို တနည်းနည်း ထိခိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတော့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်၊ သာကေတွေလဲ အများကြီးရှိတယ်”

နောက်တနေ့မှစ၍ ဦးထင်ကျော်သည် နံနက်ကပင် တကူစိတစီး ငှားထားပြီးလျှင် ခရီးကုန်မြို့သို့သွားလာလျက်ရှိရာ ဤကိစ္စအတွက်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော် တွေးမိ၏။

ထိုည အတော်ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာသဖြင့် စကားပြောခွင့် မရဘဲ ရှိနေရာ နောက်တနေ့ နံနက်လည်း ယမန်နေ့က ငှားထားသော ကားနှင့်ပင် ကျွန်တော်အလုပ်မဆင်းမီ ထွက် သွား ပြန်ရာ သူ မပြောလိုသေးသည်ကို သိသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း တစုံတရာ မေးမြန်းခြင်းမပြုချေ။ ညနေအလုပ်မှ ပြန်လာသောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် အိမ်သို့ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်၍ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ကျွန်တော် အား ပြုံး၍သော မျက်နှာဖြင့် နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုတင်မောင် ဒီနေ့ နဲ့နဲ့နောက်ကျပါကလား။”

“ဟုတ်တယ်ညနေကျမှ နဲ့နဲ့အလုပ်ကလေး များနေတာနဲ့ ဗျာ၊ ဒါထက်ဟိုကိစ္စ ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ ပြောစမ်းပါအုံး။”

“ဒီကနေညနေအထိ သုံးသောင်းတော့ပေးပြီ ကိုတင်မောင် နို့ ပေမဲ့ သည်ထက်မက တန်ဘိုး ရှိတယ်ဗျာ၊ အထူးသဖြင့် ဘုံ့ဘေက ဘာဘူကုလားတွေက သာပြီး ကြိုက်ကြတယ်၊ သုံးသောင်း ပေးတာလဲ သူတို့အသဲကဘဲ၊ ကြိုက်တဲ့လူ များလေတော့ ကျုပ်လဲ ခပ်ဆွဲဆွဲ လုပ်ထားတယ်။”

“မကော်လောက်သေးဘူးလားဗျာ”

“ဈေးကအရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က အကြောင်းသိချင်လို့ မေးတော့ ဘာဘူကြီး တယောက် အပြောက ဒီ ပတ္တမြားဟာ ကျုပ်တို့ ဗမာပြည်က ပတ္တမြား မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ အိန္ဒိယက ကျောက်မျက်ရွဲ တခုလို့ သဘောရတဲ့အကြောင်း၊ စောင်းပါးရိပ်ခြေ ပြောတယ်၊ အဲဒီအချက် အတော် စိတ်ဝင်စားဘို့ ကောင်းတယ်၊ အနည်းဆုံး ငါးသောင်းလောက်တော့ တန်ပါလိမ့်မယ်။”

“ဒီသို့သိယင် ခင်ဗျာအတွက် ၁ သောင်းလောက်တော့ ကျိန်းသေနေတာဘဲ”

“ဒီလိုလဲ မအောင်မေ့ ပါဘူးဗျာ၊ ငွေဆိုတာ မျက်လှည့်လို့ ပေါ်ချင်တဲ့အခါ ပေါ်လာ၊ ပျောက်ချင်တဲ့အခါ ပျောက်သွားပြန်တာဘဲ၊ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူတယောက်ကို ကူညီရ ယင် ကျေနပ်ပါပြီ”

“ကိုင်း... မြန်မြန်သာ ရောင်းပေးတော့ဗျာ”

“အခု တရက်နှစ်ရက်အတွင်းဘဲ နေရာကျကောင်းစရာ ရှိပါရဲ့ ကိုတင်မောင်”

ထိုည ညစာ စားသောက်ကြပြီးနောက် ၈ နာရီ အချိန်လောက်တွင် ကျွန်တော် တို့သည် ညဉ့်ခန်းတွင်ထိုင်ကာ အနောက်နိုင်ငံမှ ထူးဆန်းသော ကျောက်မျက်ရွဲများနှင့် နန်းစဉ် ကျောက်များ အကြောင်းကို ပြောကြလျက်ရှိစဉ် အိမ်ရှေ့ သို့ ကားတစီး ဆိုက်သံကြားရပြီးနောက် တံခါးခေါက်သံ ကြားရလေ၏။ တံခါးကိုထ၍ ဖွင့်ပေးသောအခါ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဟိန္ဒူလူမျိုးနှင့် တူသော လူတယောက်သည် ပန်ချာပီ ခေါင်းပေါင်း ရှည်ကြီးကို မျက်လုံးများပေါ်ရုံမျှ ခေါင်းတွင် ရစ်ပေါင်းထုပ်ကာ နောက်ပါအဖော် ဘာဘူ ကုလားတယောက်နှင့်အတူ အခန်းတွင်းသို့ ပင်လာ လေ၏။ ခေါင်းဆောင် ကုလားသည် ဦးထင်ကျော်ကို ကြည့်၍ လက်နှစ်ဘက်ယှက်၍ နှုတ်ဆက် အရိုအသေ ပြုရာ ဦးထင်ကျော်ကလည်း ထိုနည်းအတိုင်းလိုက်၍ အရိုအသေ ပြု လေ သည်။ ထို့နောက် ဟိန္ဒူဘာသာဖြင့်...

“မိတ်ဆွေနာမယ်က ဦးထင်ကျော်ပါလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မိတ်ဆွေဆိုမှာ အဖိုးတန်ကျောက်တလုံး ရောင်းချဖို့တယ်ကြားတာ မှန်သလား”

“မှန်ပါတယ်”

“ဘာကျောက်ပါလဲခင်ဗျာ၊ ဝိနီလား၊ မြလား၊ ပတ္တမြားလား၊ နီလာလား”

“ပတ္တမြားပါ”

“တဆိတ် ကြည့်ပါရစေ ခင်ဗျာ”

“ကြည့်ရပါတယ်၊ ထိုင်ပါလေ ထိုင်ကြပါ”

ကုလားနှစ်ယောက်သည် ဦးထင်ကျော် ညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ပတ္တမြားကို မီးခံသေတ္တာအတွင်းမှ ယူခဲ့ပြီးလျှင် စာပုံပေါ်၌ ကတ္တီပါ အိတ်ကလေးကိုတင်ပြီးနောက် အတွင်းမှ ပတ္တမြားကို ထုတ်ယူပြသလေ၏။ ဤကဲ့သို့မပြမီ ဦးထင်ကျော် သည် မီးခံသေတ္တာဆီသို့ သွားသည့်အခါကပင် သေတ္တာကိုယူယင်း အံ့ဆဲထဲမှ ပစ္စတိုကလေးကိုပါ ကုလားပျားမြင်သာအောင် တခါတည်း ယူသွားသည်ကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရဖြင့် ဦးထင်ကျော် သတိမိရိသ ရှိပုံကို ကျွန်တော် စိတ်ထဲက ချီးကျူးမိသေး၏။

ပန်ချာပီ ခေါင်းပေါင်းနှင့် ကုလားသည် ပတ္တမြားကို ရှိသေတ္တာ လှမ်းယူလျက်....

“တူလိုက်တာ တထေရာထဲပါတဲ့၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ”

ဟု ဟိန္ဒူဘာသာ စကားဖြင့် တကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်ပြီးနောက်....

“ကိုင်း... ဒီဟာ အဖိုးဘယ်လောက် ထားမလဲ ဆရာကြီး”

“သုံးသောင်းပေးပြီ ကျုပ်က မရောင်းသေးဘူး ရန်(မ်)ချန်က နှစ်သောင်း စပေးတယ်၊ ဒီနောက် ချိုတ်ဘာဘူက ၂၃၀၀၀ ကျပ်ကနေပြီး ၂၅၀၀၀ ကျပ်အထိ ပေးတယ်၊ နောက်ဆုံး ဘာဘူဒတ်(စ)က ၃၀၀၀၀ ကျပ်အထိ ပေးတယ်၊ ကျုပ်က မရောင်းသေးဘူး”

“ကိုင်းလေ သူများပေးတာတွေပြောမနေပါနဲ့ ခင်ဗျားရောင်းမဲ့ အဖိုးပြောပါအုံး”

“ခင်ဗျားပြောပါ၊ ကျုပ်မပြောပါရစေနဲ့၊ ခင်ဗျားပေးတဲ့အဖိုး ကျုပ် ရောင်းနိုင်ဖန် တခါထဲရောင်းလိုက်ပါမယ်”

“ဒီလိုထားပါမိတ်ဆွေ၊ ရန်ကုန်မှာ ဘာဘူဒတ်(စ)ထက် စိန်ကဲကျောက်ကဲ နားလည်တဲ့လူ မရှိဘူးမှတ်ပါ၊ သူကဝယ်မှာက ဘုံဘေသွားပြီး တဆင့် ရောင်း စား ဘို့ ဝယ်မှာပါ၊ ကျုပ်က ရုပ်ထုတော် လူဒါန်းဘို့ဝယ်တာပါ၊ ဒီတော့ ရောင်းချင်းရောင်းရင် ကျုပ်ကိုရောင်းတာက မိတ်ဆွေတို့ ဘာသာတရားနဲ့ ကြည့်တောင် ကုသိုလ်ရပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တလဲ ပိုပေးအုံးမယ်”

“ကိုင်းဘယ်လောက် ပေးမလဲ”

“ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းထား၊ ဈေးလဲထပ်မတက်နဲ့၊ နို့မှ တခါထဲ ကိစ္စ မြန် မြန် ပြီး မယ်၊ ကျုပ် လေးသောင်းမေးမယ်၊ လက်ငင်း....”

ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော် မျက်နှာကို ယခင်တကြိမ်က ကဲ့သို့ လှမ်း၍ ကြည့်ပြန်ရာ ကျွန်တော် သဘောတူသည့်အမှုအရာဖြင့် ဦးခေါင်းကို မသိမသာ ဆတ်၍ပြလိုက်၏။

လား ။ ။ “ဘယ်နှယ်လဲဗျ၊ သဘောတူပြီမဟုတ်လား”

ကျော် ။ ။ “ကိုင်းလေ ယူပါတော့”

ခေါင်းပေါင်းကြီးနှင့် ကုလားသည် အတွင်းအိတ်ထဲမှ တထောင်တန် စက္ကူ များ ကို ၎င်း၊ အဖော်ကုလား၏အဝတ်ထုပ်ထဲမှ တရာတန်စက္ကူများကို၎င်း ငွေလေးသောင်းကို ရေတွက်ပေးချေ လေသည်။ ထို့နောက် ပတ္တမြားကို ပေးအပ်ရာ ခေါင်းပေါင်းကြီးနှင့် ကုလားသည် ပတ္တမြားကို စားပွဲပေါ်သို့ သေချာစွာ ချထားလိုက်ပြီးနောက် လက်အုပ်လျက်....

“ဤပတ္တမြားကိုယူခြင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ကျိုးအတွက်မဟုတ်ပါ။ မဟာရာဇာ၏အမိန့်ဖြင့် ဗာရာဏသီမြို့နယ် ဂင်္ဂါမြစ်ပေါ်ရှိ ဂျဗတ္တရွာရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့လှူရန် ဝယ်ခြင်းဖြစ်သည်ကို ဘုရားသိပါစေ”

....ဟု ဟိန္ဒူဘာသာဖြင့် တီးတိုးရေရွတ်လေသည်။
ကျော်။ ။ “ဒီဟာက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗျ၊ ပြီးတော့ စောစောက သိပ်တူတာတဲ့၊ ဟုတ်ပြီ.... ဟုတ်ပြီ ဆိုတာက ဘာလဲ”

“ဒါကကျုပ်တို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက ပျောက်သွားတဲ့ ရာဇဝင်ပါ။ ပြောရမဲ့ရာဇဝင်က အရှည်ကြီး သုံးနှိုင်းမှာမဟုတ်ဖူး၊ မသိချင်ပါနဲ့၊ ပြီးတော့ ကျုပ်မှာလဲပြောခွင့်မရှိပါဘူး၊ ဒါထက် ဒီပစ္စည်းက ခင်ဗျားကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မိတ်ဆွေတယောက်အပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းပါ။ ကျုပ်က ကြားထဲကရောင်းပေး ရတာပါ”

“ဘယ်ကလဲဗျ”

“ဒီဟာတော့ ကျုပ်ပြောခွင့်မရှိဘူးမိတ်ဆွေ၊ သည်းခံပါတော့”

ထိုအခါ ခေါင်းပေါင်းကြီးနှင့် ကုလားသည် ပတ္တမြားကိုထုပ်ထားသော ကတ္တီပါအိတ်ကလေး ကို သူ၏အတွင်းအကျိအိတ်ထဲသို့ ကျစ်လှစ်စွာ သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့အား နှုတ်ဆက်၍ တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ကုလားများဆင်းသွားပြီးနောက် ကျန်တော်သည် တံခါးကိုပိတ်လိုက်၍ ဦးထင်ကျော်လည်း ငွေများကို မီးခံသေတ္တာအတွင်း၌သိမ်းဆည်းလိုက်လေသည်။ ထို့နောက်ညွှန်းခန်းသို့ပြန်လာပြီးလျှင် ဦးထင်ကျော်သည် ကြိမ်ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်သို့ ကိုယ်ကိုပစ်လွှဲလိုက်ပြီးလျှင် ဆေးတံကို မီးညှို့ပြီးနောက်....

“အင်း....အခုမှဘဲ အလုံးကြီးကျသွားတော့တယ်၊ ဦးစိန်ပွင့်သိသွားယင် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာလိုက်မလဲ၊ နှုတ်ဖန် ငွေတွေဘဏ်တိုက်အပ်၊ သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာထည့်”

“အင်း....ငွေတသောင်းတော့ ခင်ဗျားပိုင်ပြီလေ၊ ဒါထက် ဦးစိန်ပွင့်ရဲ့ လိပ်စာ ကျန်တော်တို့ မမေးလိုက်မိဘူးနော်၊ ကျန်တော်တို့သတိလစ်သွားတယ်”

“မေးယင်လဲ ပြောမဲ့လူမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒီလူကအင်မတန်လျှို့ဝှက်တဲ့ လူတလောက်တဲ့၊ ဒီလူက သူ့ကိုယ်သူ ဇာတိမြို့ပြနေချင်တယ်ထင်တယ်”

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်လည်း ဆက်လက်မပြောဘဲ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ဆေးတံကို ကိုက်ယင်း မှိန်းလျက်ရှိလေရာ၊ ကျန်တော်လည်း လုပ်ရန်ရှိသော အလုပ်များကိုလုပ်၍ ၉ နာရီ သာသာလောက်၌ပင် အိပ်ရာသို့ဝင်ခဲ့လေ၏။

နောက်တနေ့နံနက်၌ ကျွန်တော်သည် အတော်နေမြင့်မှ အိပ်ရာမှနိုး၍ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး နောက် အိပ်ရှေ့ညှို့ခန်းသို့ထွက်ခဲ့ရာ လမ်းလျှောက်ရာမှပြန်လာသော ဦးထင်ကျော်နှင့် အိမ်ခန်း အဝင်ဝတွင် ပက်ပင်းပါတိုးမိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ အိမ်ရှေ့စားပွဲပေါ်တွင် ထိုနေ့ထုတ် သတင်းစာများ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ဦးထင်ကျော်သည် လမ်းလျှောက်တုတ်ကို ချိတ်တွင်ချိတ်ထားလိုက်ပြီးနောက်...

“ကိုတင်မောင် ဒီကနေ့မနက် သတင်းစာဖတ်ရပြီလား”

“မဘတ်ရသေးပါဘူးဗျာ၊ အိပ်ရာက အခုမှနိုးလို့”

“ပြန်မသလင်းဘတ်ကြည့်ပါအုံး၊ စာမျက်နှာ ၅ က လကျောဘက်ကော်လံမှာ”

သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း ဦးထင်ကျော်ပြောသည့်အတိုင်း ဘတ်ကြည့်ရာ “မီးရထားကြိတ်၍ သေဆုံးခြင်း” ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် အောက်ပါသတင်းတခုကို တွေ့ရလေသည်။

“ယမန်နေ့ည နေဝင်ချိသရောအချိန်က ပုဇွန်တောင်ဘူတာအရှေ့ဘက်ဆုံး လမ်းခွဲရုံကလေး အနီးတွင် မီးရထားကြိတ်နင်းသွားသော ယောက်ျားတယောက် အလောင်းကို တွေ့ရကြောင်း၊ အလောင်းမှာ လတ်ဆတ်စွာရှိနေသဖြင့် လွန်ခဲ့သော နာရီဝက်ခန့်ကဖြတ်သွားသော လော်ကယ် ရထားသော်၎င်း၊ ၁၅ မိနစ်ခန့်ကဖြတ်သွားသော မန္တလေးအဆန်စာပို့ကသော်၎င်း ကြိတ်၍နင်းသွား ဟန်တူ၏။ အရွယ် ၅၀ ကျော်ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ အသားမဖြူမညိုဖြစ်ပြီးလျှင်၊ ချည်လုံချည် အစိမ်းနှင့် အနက်ကွက် သက္ကလပ်အင်္ကျီတိုက်ပုံအနက်ကိုဝတ်ထားကြောင်း၊ အိတ်ထဲတွင် ငွေစက္ကူ တဆယ်တန်တချပ် အကြွေအနည်းငယ်သာတွေ့ရ၏။ အနီး၌ ဇာမဏိတံဆိပ် ထီးတချောင်းကိုတွေ့ရရာ ထီးအရွက်တွင် ဆေးနီဖြင့် (S.P) ဟူသောစာလုံးကို တွေ့ရသည်မှတစ်ပါး မည်သူ မည်ဝါဟူ၍ မတွေ့ရကြောင်း၊ ဦးခေါင်းတခုလုံး ကြေမှုန့်သဖြင့် ရုပ်ရည်ကို ထိုထက်ပို၍ မခန့်မှန်းနိုင်ချေ။ အလောင်းကို မီးရထားဌာနမှ ရင်ခွဲရုံသို့ ပို့လိုက်ရကြောင်း”

“ဘယ်နှယ်ထင်သလဲ ကိုတင်မောင်”

“ဦးစိန်ပွင့်နဲ့တူပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ သူမဟုတ်ယင် ဘယ်သူဖြစ်ဦးမှာလဲ”

“ခင်ဗျားသွားကြည့်ဦးမလား”

“မလိုပါဘူး ကိုတင်မောင်၊ ဦးစိန်ပွင့်က သူ့ကိုယ်သူစွန့်ပြီး ဇာတ်မြုပ်ချင်တဲ့ လူတယောက် ဘဲ။ ဒီတော့ သူ့သမီးကို သတင်းစာထဲကနေပြီး ခေါ်ရုံဘဲရှိတော့တယ်၊ သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာ ထည့်ဘို့ကိစ္စတော့ ခင်ဗျားဘဲကြည့်ပြီးဆောင်ရွက်ပေတော့”

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်သည် ဦးစိန်ပွင့်မှာကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ကြော်ငြာတခုရေးပြီးလျှင် သတင်းစာများ၌ထည့်ရန် ကျွန်တော် အားပေးလိုက်ရာ ကျွန်တော်က သတင်းစာတိုက်များသို့သွား၍ ထည့်ပေးရ၏။

နောက်တပတ်ခန့်မျှ တစုံတရာအကြောင်းမထူးဘဲရှိနေပြီးနောက် ၉ ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျွန်တော်ကိုယ်၌ ညစာစားတော့မည်ပြုစဉ် အသက် ၅၀ ကျော်၊ ၆၀ ခန့်ရှိ ဆင်းရဲနွမ်းပါးဟန်တူ

သော မိန်းမကြီးတယောက်သည် တံခါးကို ခေါက်ပြီးနောက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသဖြင့် ကျွန်တော်က ကိစ္စကိုမေးမြန်းလေ၏။

ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးနောက်၊ မိန်းမကြီးသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် တစ်ခုတည်းသော စက္ကူခေါက်ကလေးကိုထုတ်ယူလေရာ၊ ၎င်းမှာ သူရိယသတင်းစာမှ ဖြတ်၍ထားသော ကြော်ငြာပါသည့် စက္ကူပြတ်ကလေးဖြစ်သည်။

“ဦးထင်ကျော်ဆိုတာ မောင်ရင်လား”

“ဦးထင်ကျော်က သူပါဘဲအဒေါ်”

“ဪ...”

“ကိစ္စကို အမိန့်ရှိပါအုံးခင်ဗျာ”

(စာရွက်ကလေးကို ဦးထင်ကျော်လက်သို့လှမ်းပေးလိုက်၏) “တခြားမဟုတ်ပါဘူးမောင်ရယ်၊ ဟောဒီကြည့်ဩနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာကလေးတခုရှိလို့ လာခဲ့တာပါ။ ကိုစိန်ပွင့် သမီးကလေး အကြောင်းပြောချင်လို့ပါ”

ကျော်။ “ဦးစိန်ပွင့်ရဲ့ သမီးလေးဟုတ်လား အဒေါ်”

“ဟုတ်ပါတယ်မောင်”

“နို့... သူကကော ဘယ်မှာလဲ”

“ဆုံးရှာပြီးမောင်၊ တနေ့ကဘဲဆုံးသွားတယ်၊ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးတာ ၂ ရက်ဘဲရှိသေးတယ်။ အိမ်မှာ သိမ်းရဆည်းရနဲ့ ကိစ္စတွေကများနေလို့ မလာအားဘူး၊ ဒီကနေ့မှလာခဲ့ရတယ်။ ပဌမတော့ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား၊ နာမည်များတူလို့လားလို့အောက်မေ့မိတယ်။ နောက်တော့မှ အိမ်နီးချင်းတွေကလဲ ပြော၊ မသန်းရှင် မသေခင်ကဆို သူဟာသရက်မြို့ဇာတိ၊ သူ့အဖေမှာမည်က ဦးစိန်ပွင့်စို့၊ လယ်တွေ မြေတွေလဲ သူတို့ကောင်းစားတဲ့အခါတုန်းက ရှိတဲ့အကြောင်းပြောဘူးလေတော့၊ စီသတင်းစာထဲ ကြော်ငြာတဲ့ဦးစိန်ပွင့်ဟာ သူ့အဖေဘဲလို့အောက်မေ့ပြီး လာခဲ့တာဘဲ မောင်ရေ၊ မဟုတ်ယင်လဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး မောင်တို့ရယ်၊ အဒေါ်ပြန်ရုံပါဘဲ”

“အယင်မလိုပါနဲ့အုံးခင်ဗျာ၊ ပြေးပြေးပေါ့၊ လက်စသတ် သူငယ်မကဆုံးသွားမှကိုး၊ အဒေါ်နဲ့ ဘယ်လိုတော်သလဲခင်ဗျ”

“ကျုပ်ချွေးမပါ၊ ကျုပ်သားနဲ့အကြောင်းပါပြီး ကျုပ်သားက မနှစ်ကဘဲ ဆုံးသွားတယ်၊ ဒီနောက် မသန်းရှင်က သူ့ယောက်ျားဆုံးပေမဲ့ အမေနဲ့အတူနေပါ့မယ်မခွဲပါဘူးဆိုပြီး အိုးဘိုထဲမှာ အိမ်ကလေးတလုံး ငှားပြီး သားအမိနှစ်ယောက် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြတာဘဲမောင်ရယ်”

“မသန်းရှင်က ဘာလုပ်သလဲ”

“ဆေးလိပ် လိပ်ပါတယ် မောင်၊ မောင်ညွန့်ဟန် ဆုံးသွားတဲ့နောက် အဒေါ်က ထမင်း ဟင်းချက်၊ အိမ်ဝေယျာဝစ္စလုပ်၊ သူကတော့ ဆေးလိပ်ခုံ အချိန်တန်သွား ဆေးလိပ်လိပ်၊ သမီး တယောက်လို အမေတယောက်လို နေကြပါတာပါဘဲ၊ သူကလဲ အဒေါ်လို၊ အမေအရင်းလို ပြုစု ရွာတယ်၊ အဒေါ်ကလဲ သူ့ကို သမီးအရင်းလိုပါဘဲ”

“မောင်ညွန့်ဟန်ဆိုတာက အဒေါ်သားလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သားသမီးများကော ကျန်ရစ်သလား”

“မရှိပါဘူး မောင်၊ တယောက်မှမပေးပါဘူး”

“အဒေါ်မှာလဲ အိမ်ထောင်မရှိဘူးပေါ့၊ အဒေါ်နာမည်က ဘယ်လို ခေါ်ပါသလဲ”

“အဒေါ်နာမည်က မနှင်းမှုန်တဲ့။ အိမ်ထောင် မရှိ တော့ဘူး မောင်၊ ယောက်ျားဆုံးတာ ၁၀နှစ်လောက်ရှိပါပြီ”

“မသန်းရှင်က အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲခင်ဗျ”

“သေတော့ ၂၆နှစ် ရှိပါပြီ”

“ဘယ်လိုရောဂါနဲ့ ဆုံးရှာသလဲအဒေါ်”

“၃ရက်ထဲဖျားရတယ်မောင်၊ မိန်းကလေးဟာ အင်တန်မာချာပြီး လုပ်နိုင်၊ ကိုင်နိုင်၊ စားနိုင်၊ သောက်နိုင်တုန်းအရွယ်ပေါ့၊ နဂိုကလဲ ဘာရောဂါမှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ မသေခင် ၄-၅ရက် လောက်က ညနေတော်သရော ဆေးလိပ်ခုံကပြန်လာလို့ နောက်ဖေးထွက်တာ ဖျပ်ကနဲ လန့်သွားဆို ထင်ပါရဲ့၊ ထမိရင်ရှားနဲ့ မိန်းမတယောက်လိုလို သစ်ပင်အောက်မှာ ရိပ်ကနဲမြင်လိုက်ရသတဲ့။ အဲဒီ ညကစပြီး အပြင်းဖျားတော့တာပါဘဲ၊ ကိုယ်ကလဲ ပူလိုက်တာ ခြစ်ခြစ်တောက်နေတာဘဲ၊ ၂ရက်လုံးလုံး သတိမရဘူး၊ နံနံသတိရတဲ့အခါ ခေါင်းပြတ်ကြီးနဲ့ မိန်းမတယောက်က သူ့ကို လိုက်လိုက်ဆွဲနေပြီး သူ့အဖေက ဒုတ်နဲ့ လိုက်ရိုက်နေတာ မြင်ရတယ်ပြောတာဘဲ၊ ဗမာဆေးဆရာ ခေါ်ကျ၊ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ရွတ်ဘတ်ပြီး ပြုစုတာပါဘဲ မောင်ရယ်၊ နို့ပေမဲ့ မရဘူး၊ အချိန်က စေ့လာမှကိုး”

မိန်းမကြီးသည် နောက်ဆုံး စကားများကို မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ပြောပြရှာ၏။

ကျော်။ “အဒေါ်ကဘဲ အကုန်အကျခံပြီး သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရတာပေါ့”

မ။ “ဟုတ်တာပေါ့မောင်၊ သူ့မှာ ဘယ်ဆူရှိတာလိက်လို့၊ သရက်မှာ အဖေရှိတယ်သာ သူပြောလို့ ကြားရတယ်၊ သူ့အဖေဟာ ဖြူတယ် မဲတယ်ဆိုတာလဲ အဒေါ်တို့မသိဘူး”

“နေပါအုံး၊ မသန်းရှင်ကို သူ့အဖေက ဘာကြောင့်ပစ်ထားတာလဲ”

“ပထမတော့ သူ့အဖေဟာ သန်းရှင်လဲမွေးပြီးရော၊ ချက်ချင်းဘဲ ဆွေးတက်ပြီး ဆုံးသွားလို့ ဒီကလေးကြောင့်ဆုံးရတယ်ဆိုပြီး သန်းရှင်ကို အရိုးတယောက်ထဲ ပေးကားသတဲ့။ နောက်အရွယ် ရောက်တော့လဲ သူသဘောမတူတဲ့ ယောက်ျားတယောက်နဲ့လိုက်ပြေးလို့ ပစ်ထားတယ်၊ ဒါနဲ့သရက်က နေပြီး ပြည်မြို့ရောက်၊ ပြည်မှာ ယောက်ျားနဲ့ကွဲပြီး ရန်ကုန်ထွက်ပြေးလာရာမှာ အဒေါ်သားနဲ့ တွေ့တာဘဲ မောင်”

“အင်မတန်ကံဆိုးရှာတဲ့ ကလေးမဘဲ၊ သူ့ကို သင်္ဂြိုဟ်စရိတ် ဘယ်လောက်ကုန်ပါသလဲ”

“သုံးရာလောက် ကုန်ပါတယ် မောင်၊ သမီးတယောက်ရှိတာ ခေတ်ဆံဆံ လှလှလလုပ်ချင် လေတော့ အဒေါ်မှာလဲ ဟိုလူဆိုက ဆွဲ၊ ဒီလူဆိုက ဆွဲပါတဲ၊ ကိုယ်က ငွေလိုသလောက်မစိုက်နိုင် တော့ ငွေ ၁၀၀၀ ကြွေးတင်ပါတယ်”

“ကိုင်း.....ကျွန်တော်က ငွေတထောင်ပေးမယ်၊ ငွေတရာကြေးဆပ်ပြီး ကျန်တဲ့ငွေ အဒေါ် သဘောအတိုင်း ဘုံးပေတော့၊ သူ့အတွက်လဲ အမျှအတန်းဝေပေါ့”

ဦးထင်ကျော်သည် ငွေစက္ကူတရာတန် ၁၀ချပ်ကို ဒေါ်နှင်းမုန်လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မောင်ရယ်၊ သဘက်ခါဘဲ ဘုန်းကြီးဆယ်ပါးပင့်ပြီး ဆွမ်းကျွေး ပါ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ သာဓု.....သာဓု.....”

အမယ်ကြီးသည် တစ်တရာမေးမြန်းခြင်းမပြုတော့ဘဲ အားရဝမ်းသာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွား လေသည်။

ဒေါ်နှင်းမုန် ဆင်းသွားသောအခါ ဦးထင်ကျော်လည်း ဆေးတံကို ဆေး အသစ် ထည့်၍ မီးညှိပြီးနောက်.....

“အင်း.. ငွေဆိုတာ ခံစားထိုက်မှခံစားရတာဘဲ ကိုတင်မောင်၊ ဪ.....ကလေးမမျက်နှာကို မမြင်ဘူးပေမဲ့ သနားလိုက်ပါရဲ့”

“သူ့ယောက္ခမကြီးလဲ ငွေတထောင်ရတာနဲ့ အတော်ဝမ်းသာသွားရှာတယ်”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ မရှိတဲ့ လူမှာ ငွေ တထောင် ဆိုတာ နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုတင်မောင်၊ သားကလေး သမီးကလေး ကျန်ရစ်ယင်လဲအကောင်းသား၊ ယောက္ခမဆိုတာက သူ့သားနဲ့စပ်လို့ သာ တော်ရတာကိုးဗျ၊ ဘာမှဆိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အမေ့အားဖြင့်လဲမဆိုင်ဘူး၊ လောကထုံးတမ်း စဉ်လာအရလဲ မဆိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့ဦးထင်ကျော်”

“ဒါ့ထက် ခင်ဗျာ့ကြော်ငြာခ စရိတ်အားလုံး ဘယ်လောက်ကုန်မလဲ”

“သတင်းစာ ၄စောင် ၅ရက် ထည့်ထားတော့.....နေပါအုံး.....”

“တရာထက် ပိုမလား”

“မပိုပါဘူး၊ တရာ.....ကိုးဆယ်ပါဘဲ”

“ဒီတော့ ကျုပ်စိတ်ကူးမိတယ် ကိုတင်မောင်၊ ဒီငွေကို ကျုပ်မစားချင်ဘူး၊ ကျုပ်ဆင်းရဲ ပေမဲ့ ကျုပ်သွားရ၊ လာရလို့ စရိတ်ခက ကုန်ကျတဲ့ငွေကလွဲပြီး တပြားမှကျုပ်မယူဘူး၊ ဒီလောက် တောင် ဦးစိန်ပွင့်ရော၊ သူ့ရဲ့ သားစဉ် မြေးဆက်ခိုက်တဲ့ ပစ္စည်း ရောင်းရတဲ့ငွေကို ဘုရားလှူမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ ကိုတင်မောင်၊ သဘောကျရဲ့လား”

“ကျပါဗျာ၊ ဒီလိုသန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ ရက်ရောတာ ခင်ဗျာ့ကို ကျုပ်ချီးကျူးပါတယ်”

“ငွေဆိုတာ အလကားဟာပါဗျာ၊ သေသေချာချာစဉ်းစားလိုက်တော့ ဘာမှ နှမြောစုံမက် စရာမရှိဘူး၊ မျက်လှည့်နဲ့ အတူတူ ဘဲလို့ ကျုပ် ပြောပြီးပါပြီကော၊ အခု ပျောက်သွားလိုက်၊ တော်တော်ကြာပေါ့လာလိုက်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ”

“ဒီတော့ ကျုပ်မော်တော်ကားဌားပြီး သွားတာ လာတာက ၁၅ဝိ၊ ခင်ဗျာ့ကြော်ငြာခ ၁၀ဝိ၊ ပြီးတော့ အပယ်ကြီးပေးလိုက်တာက ၁၀၀ဝိ၊ အားလုံးဘယ်လောက်လဲ”

“ထောင်နှစ်ရာငါးဆယ်....”

“လေးသောင်းထဲမှာ တထောင်နှစ်ရာငါးဆယ်နှုတ်စမ်းဗျာ၊ ဘယ်လောက်ကျန်သလဲ”

“သုံးသောင်းရှစ်ထောင် ခုနစ်ရာငါးဆယ် ကျန်တယ်”

“(၁) လေးဆူဓာတ်ပုံရွှေတိဂုန်၊ (၂) မန္တလေး မဟာမြတ်မုနိ၊ (၃) ကျိုက်ထီးရိုး၊ (၄) ပြည်မြို့ ရွှေဆံတော်၊ (၅) တောင်ငူရွှေဆံတော်၊ (၆) ပဲခူး ရွှေ မော ဓမ္မာ အား လုံး ဘုရား ၆ဆူ ရှိတော့ ငွေကို ၆ ဂဏန်းနဲ့စား ဘယ်လောက်ရသလဲ”

“၆၄၅၈ ကျပ် ရတယ်”

“ကိုင်း.....ကိုတင်မောင် ဒီဘုရားတွေနဲ့ သက်ဆိုင်ရာ ဂေါပက ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း အဖွဲ့တွေကို ခင်ဗျားစာရေးပေတော့၊ ချက်လက်မှတ် ကျုပ်ရေးပြီး လှူမယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်လေဗျာ၊ သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု”

